

Тогази една отъ момытѣ която сѣдѣше близо до Апикида обръ-
на са къмъ него съ слѣдующата пѣсень,

Докат' ти ѣ весело въ свѣта
На младостта, на хубостта
Предавай са съ свобода;
Златытѣ хвъркатъ часове
И та обсыпва съ цвѣтове
Засмѣната природа.

Не бойса на смърта гласа
Далечъ е лютата коса
А може и да ѣ близка . . .
Но ты държай и не скърби
И чашы свѣтлы и златы
Ржката ти да стиска.

За минжлото не млѣй
За него слъзы ты не лѣй
То вече са не връща;
Далечъ отъ скърбъ, далечъ отъ ядъ
Въ любовь и радость твоя младъ
Животъ да са обраца. (а)

(а) Помыслихмы за нужно да скратимъ пѣсеньта до полувины и да не издагамы сичкытѣ идеи на пѣвицата.

